

tin Lidegaard nævnte de udsatte børn, og de første 400 mio. kr. af de 2 mia. kr. er udmøntet, netop med særlig fokus på de udsatte børn, så det ønske er imødekommet.

Jeg kan godt forstå, at Det Radikale Venstre måske har svært ved at forstå, at det kan lade sig gøre, men det kan altså lade sig gøre for denne regering; det er den i stand til. Samtidig med, at vi hæver kvaliteten på netop de områder, hr. Martin Lidegaard nævner, vil vi også lette hverdagen for børnefamilierne ved at sænke taksterne. Jeg kan godt forstå, at det er svært for en radikal at forstå, men det kan faktisk godt lade sig gøre, og det er det, denne regering gør.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg synes, det er alle tiders, at man faktisk også fra regeringens side siger: Vi vil gerne bruge nogle flere penge på børnefamilierne. Men så står vi med det store spørgsmål: Hvad er det vigtigste? Er det at sænke priserne eller hæve kvaliteten? Jeg synes ikke, det er noget enkelt spørgsmål at svare på, og jeg mener ikke, der kan svares entydigt på det, hverken ud fra det ene eller det andet synspunkt, som nogle ellers har forsøgt.

Derfor er mit spørgsmål til den konservative ordfører: Mener den konservative ordfører, man kan svare helt enkelt på, at de penge gør mest gavn ved at sænke priserne? Eller kan man sige det omvendte? Eller kan man måske sige, at det bedste er at lade dem, der har skoen på, og ved, hvor den trykker, afgøre, hvor pengene skal bruges og måske endda bruges i en kombination, hvor man både sænker taksterne lidt, samtidig med at man øger kvaliteten?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Hvad er det vigtigste? Hvad gør mest gavn? Jeg kan godt forstå, at SF stiller mange spørgsmål her, for det er måske en tankegang, det kan være svært at sætte sig ind i for SF. Men jeg vil da gerne gentage mig selv.

Ud over de 29 mia. kr., vi bruger årligt på daginstitutionerne, har vi øremærket 2 mia. kr. til at hæve kvaliteten med særlig fokus på de udsatte børn. Vi mener også, det er rimeligt at give børnefamilierne mere luft i hverdagen ved at sænke priserne på børnepasning, og her skal man jo stadig huske, at vi har delvise fripladser. Der er en helt, helt fornuftig social vægtning i alt det her, men for Det Konservative Folkeparti er

det vigtigt, at børnefamilierne også får et økonomisk råderum, der kan give dem frihed til at prioritere deres hverdag, deres dagligdag. Det er helt centralt.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Den konservative ordfører har jo tidligere i dag formuleret meget uklart her fra talerstolen, hvordan man ønsker eller ikke ønsker at bruge 2 mia. kr. på at forbedre kvaliteten i daginstitutionerne, netop fordi han trods direkte spørgsmål ikke kunne sige noget klart om, hvorvidt nogle af de penge skal bruges til at rette op på de problemer, som børnemiljøvurderingerne har påvist. Det har den konservative ordfører meget, meget oplagt undladt at svare på.

Mit spørgsmål er så: Nu står vi faktisk med nogle penge, som vi er enige om skal afsættes til børnene. Mener den konservative ordfører virkelig, at flertallet her i salen, flertallet her i huset er klogere på, hvordan de penge skal bruges, end dem, der har skoen på i daginstitutionerne og i kommunerne? Er vi virkelig så kloge her i huset?

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

På baggrund af hr. Thomas Krogs indlæg skal jeg nok afholde mig fra at udtale mig om, hvor kloge vi er her i huset, men jeg vil dog sige, at jeg faktisk føler, der er et modsætningsforhold mellem det, hr. Thomas Krog siger om, at fra statens side skal vi helt klart regulere, hvordan man skal forholde sig til børnemiljø, men her skal vi ikke blande os. Det vil sige, at noget skal vi blande os i, og noget skal vi ikke blande os i, og det vil igen sige, at der egentlig ingen konsekvens er i den argumentation, vi har hørt fra hr. Thomas Krog, hverken under den forrige debat eller under denne debat.

Men det, som jeg synes er væsentligt at pointere, er, at vi årligt bruger 29 mia. kr. – og det er rigtig mange penge – på daginstitutionerne, hvor der selvfølgelig også er kommunal frihed til at prioritere midlerne, herunder til børnemiljø. Hvis det viser sig, at der er nogle ting, der ikke er hensigtsmæssige i vores pasningstilbud, er det jo og har altid været kommunernes opgave at få tingene rettet op med en offensiv familievenlig politik, og vi kan kun anbefale kommunerne, at de anlægger en sådan politik.